

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Oboer/7/2020
Identifikačné číslo spisu: 3813208422
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3813208422.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, proti povinnému: B. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom M. XXX/XX, Y., o vymoženie istiny vo výške 2.713,32 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 16Er/1626/2013, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13CoE/127/2013-33 zo dňa 27. 11. 2013, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Povinnému n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza ako súd prvej inštancie uznesením č. k. 16Er/1626/2013-16 zo dňa 29. 07. 2013 podľa § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“ alebo „EP“), zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Patriciusa Baďuru, so sídlom Štefana Rosivala 2, P. O. BOX 14, Bratislava, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnému.

2. Z odôvodnenia prvoinštančného uznesenia vyplýva, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok sp. zn. RK-PC-194/13-EK, ktorý vydal Victoria rozhodcovský súd v Žiline dňa 01. 02. 2013 a stal sa vykonateľný dňa 02. 03. 2013. Medzi oprávneným ako veriteľom a povinným ako dlžníkom bola uzavretá Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa oprávnený zaviazal poskytnúť povinnému úver vo výške 1.500,-- eur a povinný sa zaviazal splatiť poskytnutý úver v 42 mesačných splátkach po 80,34 eur. Predmetnú zmluvu súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú s poukazom na ust. § 52 a nasl. Občianskeho

zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to s prihliadnutím na povahu účastníkov, obsah zmluvy a vopred pripravený obsah zmluvy „na predtlačenom formulári“, z dôvodu ktorého je potrebné na vzťah medzi veriteľom (oprávneným) a dlžníkom (povinným) aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva. Nevyhnutnou súčasťou zmluvy sú Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti (ďalej len „Zmluvy o RÚ“) a Rozhodcovská zmluva medzi oprávneným a povinným zo dňa 21. 02. 2011. V čl. 5. rozhodcovskej zmluvy uzavreli zmluvné strany rozhodcovskú doložku, na základe ktorej akékoľvek spory, nezrovnalosti, alebo nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce, alebo súvisiace s ustanoveniami Zmluvy o RÚ, porušením, ukončením, či neplatnosťou Zmluvy o RÚ, budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým z nasledujúcich rozhodcovských súdov podľa rokovacieho poriadku týchto stálych rozhodcovských súdov: Slovenský arbitrážny súd zriadený Slovak arbitration court, s.r.o. Bratislava, Victoria rozhodcovský súd v Banskej Bystrici, zriadený pri Victoria legal arbiter, s.r.o. Banská Bystrica. Výber rozhodcovského súdu, ktorý bude oprávnený vec prejednať a rozhodnúť spočíva na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh. V danom prípade, vzhľadom na skutočnosť, že povinný si neplnil riadne svoje povinnosti vyplývajúce z vyššie uvedenej zmluvy, oprávnený uplatnil svoje nároky v konaní v zmysle uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy, kde rozhodca bez vypočutia povinného vydal rozhodcovský rozsudok. Súd preskúmaním predmetnej rozhodcovskej zmluvy vzhliadol v takto ustanovenom zmluvnom dojednaní nekalú podmienku. Možnosť výberu riešenia sporu povinným je podľa názoru súdu len zdanlivá, pretože vo väčšine prípadov určuje spôsob riešenia prípadného sporu a v prípade rozhodcovského konania aj osobu rozhodcu oprávnený. V prevažnej väčšine sporov zo spotrebiteľských úverov je na strane žalobcu veriteľ, pričom dlžník ako spotrebiteľ v zásade žalobu nepodáva. Spotrebiteľ síce mal možnosť ovplyvniť alternatívu riešenia sporu, avšak podaním žaloby v rozhodcovskom konaní oprávneným, povinný stratil možnosť domáhať sa právnej ochrany pred všeobecným súdom. Voľba rozhodcovského súdu a osoby rozhodcu bola uskutočnená jednostranne, nakoľko samotné ustanovenie rozhodcovského súdu rozhodnúť vo veci na predtlačenom formulári predchádzalo nepochybne aj samotnému rozhodnutiu povinného obstarat' si finančné prostriedky touto cestou, čiže predtým ako k uzatvoreniu zmluvy povinný vôbec pristúpil. Jednostrannosť a nekalosť tohto zmluvného dojednania súd vzhliadol v tom, že faktickým subjektom, ktorý definuje, kto bude riešiť spor zo spotrebiteľskej zmluvy, je v tomto prípade veriteľ, čiže oprávnený, pretože tento zostavil znenie rozhodcovskej doložky vo svojej vopred pripravenej formulárovej zmluve, čo mal súd preukázané z iných konaní, vedených napr. pod sp. zn. 15Er/2601/2013. Poukázaním na § 53 ods. 1, ods. 5 OZ, súd prvej inštancie uviedol, že pre účely posúdenia prípadného nekalého charakteru zmluvnej podmienky hranica ochrany spotrebiteľa vychádza nielen z konkrétneho exemplifikatívneho výpočtu nekalých zmluvných dojednaní podľa § 53 ods. 4 OZ v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, ale tiež zo všeobecného zákazu akéhokoľvek dojednania, ktoré vytvorí v právach a povinnostiach značnú nerovnováhu podľa § 53 ods. 1 OZ v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Neprijateľné podmienky sú dopĺňované aj samotnou právnou úpravou, keď s účinnosťou od 1. januára 2008 je v ustanovení § 53 ods. 4 písm. r/ OZ výslovne uvedená aj neprijateľná podmienka požadovania od spotrebiteľa v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r/ OZ je treba vykladať aj so zreteľom na § 106 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), ktoré pri platnej rozhodcovskej zmluve bráni konaniu pred štátnym súdom. Ak rozhodcovská doložka dáva na výber medzi štátnym a rozhodcovským súdom, ale pre prípad vyvolania rozhodcovského konania dodávateľom (ako to bolo v tomto prípade, keď podaním žaloby na rozhodcovský súd oprávneným, povinný stratil možnosť domáhať sa ochrany svojich práv na všeobecnom súde) sa musí spotrebiteľ podrobiť rozhodcovskému konaniu, nie je možné poskytnúť súdnu ochranu v rámci exekúcie, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a oprávneným je dodávateľ. Rozhodcovskú doložku je preto treba vykladať tak, že neodporuje citovanému zákonnému ustanoveniu iba vtedy, ak práva v exekúcii uplatňuje ako oprávnený spotrebiteľ. Rozhodcovská doložka obsiahnutá v rozhodcovskej zmluve podľa názoru súdu spĺňa všetky podmienky tak, aby z pohľadu ustanovení §§ 53 a 54 OZ platného ku dňu uzatvorenia zmluvy, ako aj z pohľadu Smernice Rady 93/13/EHS (výkladovej pomôcky ustanovení spotrebiteľského práva), bola kvalifikovaná ako nekalá. Existujúca, ale neplatná rozhodcovská doložka nemôže byť základom právomoci rozhodcovského súdu. Ak si rozhodca svoju právomoc z takto uzavretej doložky odvodil, na ktorom základe následne vydal exekučný titul, nemožno takéto rozhodnutie

považovať za rozhodnutie vydané osobou na to oprávnenou. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že predložený rozhodcovský rozsudok vzhľadom na absenciu právomoci rozhodcu v danej veci konať (z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky), nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul.

3. Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, uznesením č. k. 13CoE/127/2013-33 zo dňa 27. 11. 2013, ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p., potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie. V plnom rozsahu sa stotožnil s právnymi závermi prvoinštančného súdu, ktorý správne uviedol, že zmluvu o úvere je potrebné posudzovať podľa ustanovení o spotrebiteľskom práve, súčasne že rozhodcovská zmluva uzatvorená medzi oprávneným a povinným, na základe ktorej rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc, sa javí ako absolútne nevyvážená a preto neprijateľná. Správne bola súdom prvej inštancie posúdená ako formulárová zmluva, povinnému predložená na predtlačenom formulári, ktorú prijal v rovnaký deň ako samotnú zmluvu o úvere. Na uvedenom tlačive sa doplnili len údaje povinného, číslo a dátum uzatvorenia zmluvy. Odvolací súd uviedol, že rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá-ktorá voľba konkrétne znamená. Nakoľko tieto podmienky neboli v danom prípade splnené a povinný nemal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy o úvere ani rozhodcovskej zmluvy, nemožno považovať rozhodcovskú zmluvu ako zmluvnú podmienku dojednanú individuálne. Dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy je, že spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Exekučný titul vydaný v rozhodcovskom konaní rozhodcovským súdom, ktorý založil svoju právomoc na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, nemožno preto považovať za spôsobilý exekučný titul vydaný v súlade o zákonom.

4. Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 02. 01. 2014.

5. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený včas dovolanie (č. l. 35 až 37 spisu), v ktorom uviedol, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.), napadnuté rozhodnutie nemá náležitosti uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p. a je nepreskúmateľné, predovšetkým preto, lebo odvolací súd sa nevysporiadal so všetkými námietkami oprávneného, najmä čo do a/ dopadov záverov vyslovených Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) v rozhodnutí sp. zn. 3 MCdo 14/2011, b/ individuálneho dojednania predmetnej rozhodcovskej zmluvy, c/ nezohľadnenia dôvodovej správy k ustanoveniu § 53 ods. 4 písm. r/ OZ a prehliadnutia rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-478/99, d/ takej interpretácie rozhodcovskej zmluvy, ktorá nevzala na zreteľ tento úkon ako celok, ale sa zamerala len na jeden z jeho bodov, e/ prehliadnutia podstatných náležitostí rozhodcovskej zmluvy. Dovolateľ v súvislosti so svojou argumentáciou poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 171/2005 zo dňa 27. 04. 2006 a stotožnil sa s názorom, že za „prekonaný“ treba považovať právny názor vyjadrený v R 111/1998, v zmysle ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje len tzv. inú procesnú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Dodal, že v rozhodnutí sp. zn. 2 Cdo 170/2005 najvyšší súd dospel k záveru, že ak sa rozhodnutie odvolacieho súdu nezaobera odvolaním brojacim proti dôvodom uvedeným v rozhodnutí súdu prvej inštancie, je jeho postup nezlučiteľný so zásadou spravodlivého konania. Podľa názoru dovolateľa sa odvolací súd nezaoberal odvolaním tak, ako to predpokladá právna úprava a svoj postup náležite nevysvetlil. V ďalšom uviedol, že v konaní na súdoch nižších inštancií došlo tiež k procesnej vade v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a napadnuté uznesenie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Z týchto dôvodov navrhol rozhodnutia súdov vydané v tejto veci zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Povinný sa k dovolaniu oprávneného písomne nevyjadril.

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd SR ako súd dovolací postupoval v zmysle § 470 ods. 1, ods. 2 veta

prvá Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), podľa ktorých ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované a prípustnosť dovolania posudzovať v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O. s. p..

8. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

9. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p.. V prejednávanej veci je dovoláním oprávneného napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne ako súdu odvolacieho, ktorým potvrdil prvoinštančné uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na uvedené, uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z uznesení vymenovaných v citovaných ustanoveniach, preto dovolanie oprávneného podľa § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p., prípustné nie je.

10. Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

11. Oprávnený namietol, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v dôsledku toho, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je (podľa jeho názoru) nepreskúmateľné.

12. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O. s. p. majú účastníci

v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.), právo na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)]. S poukazom na závery najvyššieho súdu konštatované v rozhodnutí publikovanom pod R 125/1999, rovnako v uznesení sp. zn. 5 Cdo 201/2011 zo dňa 11. 07. 2012, sp. zn. 6 Cdo 90,91/2012 zo dňa 10. 10. 2012, pod postupom súdu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. možno rozumieť len faktickú procesnú (ne)činnosť, teda procedúru pojednania veci, ktorá predchádza vydaniu konečného rozhodnutia a ktorá má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania a zmarenie možnosti jeho aktívnej účasti na konaní. Pre účely preskúmvanej veci treba dodať, že pokiaľ „postupom súdu“ nie je samo rozhodnutie vo veci samej, potom „postupom súdu“ už vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - odôvodnenie rozhodnutia (jeho obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť, úplnosť), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

13. Vo vzťahu k námietke oprávneného spočívajúcej v tvrdení o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, vzhľadom na čas podania dovolania (doručené súdu 23. 12. 2013), v ktorom období boli dovolaciemu súdu doručené aj ďalšie dovolania oprávneného s identickým obsahom námietok, o ktorých dovolací súd rozhodol napr. uznesením sp. zn. 3ECdo/28/2014 zo dňa 20. 02. 2014, rovnako

sp. zn. 3ECdo/16/2014 zo dňa 04. 02. 2014), dovolací súd poukazuje na podstatný obsah týchto rozhodnutí, spočívajúci v konštatovaní, že v dovolacom konaní dochádza (v istom zmysle) k stretu dvoch základných práv (resp. ústavných princípov), a to jednak práva na spravodlivý súdny proces (vrátane požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v súlade s § 157 ods. 1 a 2 O. s. p.) a jednak zásady právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V prejednávanej veci najvyšší súd nemohol brať na zreteľ len oprávneným zdôrazňované právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ale musel dbať o to, aby zachoval ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi týmto právom a ústavným princípom právnej istoty, ktorý bol vyjadrený právoplatnými uzneseniami súdov nižších inšancií. Dovolací súd pri riešení otázky prípustnosti podaného dovolania nemohol nedať prednosť ústavnému princípu právnej istoty, lebo oprávneným namietaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutí nevykazoval znaky odňatia možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Dovoláním napadnuté rozhodnutie, odôvodnenie ktorého nemožno posudzovať izolovane od odôvodnenia prvoinštančného rozhodnutia (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, uvádza v primeranom rozsahu skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci a jeho právne závery. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávneného.

14. Dovolací súd, rozhodujúci podľa stavu platného a účinného v čase podania dovolania, považuje v predmetnej veci za opodstatnený názor zaujatý v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 5/1997 zo dňa 28. 08. 1997, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) ako judikát R 111/1998, z ktorého vyplýva, že „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“. S poukazom na uvedené, dovolací súd nepovažuje uvedený judikát za „prekonaný“ tak, ako to tvrdí oprávnený v dovolaní [v tejto súvislosti dovolací súd podporne k (nesprávne) názoru dovolateľa o prekonaní judikátu R 111/1998 poukazuje na neskôr prijaté stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 03. 02. 2015 k výkladu § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., publikované pod R 2/2016 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., teda stanovisko, ktoré v čase podania dovolania oprávneného neexistovalo, ale odzrkadľuje vývoj rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, potvrdzujúcej názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá (len) tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., nie však procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.]. Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (napr. uznesenia sp. zn. I. ÚS 184/2010 z 27. 05. 2010, III. ÚS 184/2011 z 19. 04. 2011, I. ÚS 264/2011 z 30. 06. 2011, I. ÚS 141/2011 z 20. 04. 2011, IV. ÚS 481/2011 z 10. 11. 2011, III. ÚS 148/2012 z 03. 04. 2012, IV. ÚS 208/2012 z 19. 04. 2012, IV. ÚS 90/2013 zo 14. 02. 2013). Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že Ústavný súd SR v náleze z 30. 01. 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 (posudzujúc ústavnosť uznesenia najvyššieho súdu zo 07. 08. 2012 sp. zn. 3 Cdo 135/2012) uviedol, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“.

15. Dovolací súd dodáva, že výklad najvyššieho súdu v judikáte R 111/1998, nie je síce právne (de iure) záväzný, ale fakticky (de facto) má vysokú vecnú autoritu. I keď judikatúra najvyššieho súdu nie je formálne záväzná, ipso iure normatívnu silu má, a to tak vo vertikálnej línii (voči súdom nižších inšancií), ako aj v horizontálnej línii (medzi jednotlivými senátmi a kolégiami najvyššieho súdu navzájom). O „prekonaní“ (relevantnom zavržení procesu odklonenia sa od) názoru vyjadreného v publikovanom rozhodnutí by bolo možné hovoriť iba vtedy, ak je toto „prekonanie“ výsledkom v zákone predpísaného postupu najvyššieho súdu (§ 21 ods. 3 písm. a/ a b/ a § 22 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Keďže právny názor najvyššieho súdu publikovaný pod R 111/1998 nebol dosiaľ vo vyššie uvedenom zmysle „prekonaný“ (naopak, bol

potvrdený v R 2/2016), nebol ani v preskúmvanej veci daný dôvod pre jeho nezohľadnenie.

16. Riadiac sa judikátom R 111/1998, dovolací súd (súladne s rozhodnutiami sp. zn. 3ECdo/28/2014 a 3ECdo/16/2014, vydanými v totožných veciach), zastáva názor, že nepreskúmateľnosť konania nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/

O. s. p., a teda ani prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Uzatvára preto, že ak je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu prípadne nepreskúmateľné (najvyšší súd však neskúmal opodstatnenosť tvrdenia oprávneného, že uznesenie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné), namietaná okolnosť nemala za následok odňatie možnosti oprávneného pred súdom konať.

17. Vo vzťahu k dovolateľom vytýkanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. relatívny dovolací dôvod) dovolací súd zdôrazňuje, že tzv. iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Dovolací súd síce naň prihliada z úradnej povinnosti, avšak samotná existencia inej vady konania na založenie prípustnosti dovolania nepostačuje. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné, o tento prípad však v prejednávanej veci nejde.

18. Dovolateľ napokon tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). K obsahu tejto dovolacej námietky dovolací súd zdôrazňuje, že nesprávne právne posúdenie veci je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 239 O. s. p., v posudzovanom prípade však tomu tak nie je.

19. So zreteľom na vyššie uvedené, keďže v danom prípade prípustnosť dovolania oprávneného proti uzneseniu odvolacieho súdu nemožno vyvodiť z ust. § 239 O. s. p., ani § 237 O. s. p., dovolací súd dovolanie oprávneného podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou dovolania.

20. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd v zmysle § 453 ods. 1

C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p., pričom povinnému, ktorý bol v dovolacom konaní úspešný, nepriznal náhradu trov konania, nakoľko mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.